El fitxatge d´hivern del Llagostera

Hores de recuperació en un centre de Girona i de caminades pels voltants de Sant Pere de Torelló. Aquest és el dia a dia de Dani Planagumà, que va cremant etapes de la recuperació de la seva greu lesió amb l'esperança de tornar a jugar l'any que ve.

El davanter espera tornar als entrenaments al gener, deu mesos després d'una delicada operació de trasplantament de menisc Després de més d'un any sense jugar comença a veure llum al final del túnel, sobretot des de fa 3 setmanes

JORDI ROURA GIRONA

"Tornarem junts. Messi al Barça i jo al Llagostera. Serà un bon titular per als diaris", bromejava ahir el davanter del Llagostera Dani Planagumà, apartat del seu hàbitat natural, els camps de futbol, des que aquella maleïda nit del 17 d'octubre al camp del Prat acabés amb el genoll fos. El partit que va representar la classificació per als blaugrana per a una de les grans fites de la seva història -l'eliminatòria de setzens de final de la Copa del Rei contra el València-, i on ell va tenir un evident protagonisme fent el gol de l'empat (1-1) que va conduir a la pròrroga, on Pitu va sentenciar (2-3), és l'últim que ha disputat. I d'allò ja en fa 13 mesos. Pel camí s'hi han quedat moltes llàgrimes, una delicada operació de trasplantament del menisc dret que no arribava mai, dies de solitud i d'immobilitat... però també una gran alegria: el naixement de la seva filla al juny, que li va donar forces per arribar allà on és ara: visualitzant la llum al final del túnel.
No hi ha data per al seu retorn, però els metges, i ell mateix ho admet, veuen que des de fa tres setmanes ha notat una franca progressió i li han dit que possiblement per Nadal podrà començar a correr una mica. De moment es tracta d'anar cremant etapes en el procés de recuperació: primer va ser doblegar el genoll 90 graus, al setembre poder tornar a conduir. "I ara fa tres setmanes que m'he trobat de nou la cama. Em va costar enfortir-la i he guanyat molta massa muscular", confessava ahir abans de la seva habitual sessió de recuperació al centre Sportclínic de Girona. L'objectiu és tornar a entrenar-se amb l'equip al gener. Jugar? "Si per Nadal m'entreno i després puc estar a les ordres del míster, millor, però també és cert que em quedarà agafar el ritme. No serà fàcil després d'un any i mig de baixa, però és el que vull. Vull tornar a jugar amb el Llagostera aquesta lliga, i si pot ser a Segona A l'any que ve, millor, i si no a Segona B. És el meu club i els dec molt. L'Oriol Alsina i la Isabel Tarragó s'han portat molt bé amb mi perquè van ser els primers que em van dir que m'operés, que primer era jo i la meva recuperació. D'altres no haurien assumit, i menys ara, la fitxa d'un tio que se sap que no jugarà durant un any i mig", admetia ahir el futbolista garrotxí, establert a Sant Pere de Torelló.

Trasplantament de menisc
Després de les molèsties del partit contra el Prat, Planagumà va iniciar un tractament conservador. El 20 de gener d'aquest any semblava que el patiment havia arribat al final i el davanter va entrar a la llista de convocats per al partit del Llagostera a Iecla. No va arribar a jugar-lo mai aquell partit. El viatge es va convertir en calvari i quan va arribar a Múrcia tenia novament el genoll inflamat. De retorn cap a casa la visita al doctor Ramon Cugat

era obligada. I el diagnòstic no podia ser pitjor: calia trasplantar-li el menisc per rectificar el desgast del cartíleg. L'exdavanter del Girona, del Figueres i del Manlleu, entre d'altres, de 31 anys, recorda que "aquell dia vaig plorar molt. Quan vam sortir del despatx de Cugat i vaig arribar al pàrquing de la clínica, vaig trucar a la dona i em vaig posar a plorar". En la seva etapa a Vilatenim ja havia patit una altra lesió de llarga durada a l'altre genoll, l'esquerre, i s'havia promès que si es tornava a trobar en una situació semblant plegaria. Ara, però, no ho ha fet. La seva filla l'ha inspirat en els mals moments i, a més, l'ha animat la seva ambició per superar-se. Ara que el Llagostera va com una bala -líder de Segona B- té més ganes que mai de tornar i col·laborar amb els seus companys a fer-ne una de sonada.

Després de tres mesos fent-li proves i de recerca d'un donant compatible, finalment a finals de març li van dir que l'operarien el 5 d'abril. Tot va anar bé, i el problema que hauria pogut sorgir, un hipotètic rebuig de l'òrgan, no es va produir. Feia mig any que estava aturat i encara li quedaven per davant deu mesos ben bons de recuperació. A casa, l'abril, el maig i el juny, fins que va nèixer la seva nena, se li van fer eterns. Vivia al sofà perquè no es podia moure. A partir del juliol va millorar quan va poder tornar a caminar i al setembre, disposar novament de la llibertat de conduir va ser per fer festa major.

Troba a faltar els gols, el camp, el contacte diari amb els companys. Assegura que no disputar l'eliminatòria de Copa contra el València no li va treure la son i que, en canvi, va patir més per no poder ajudar l'equip quan a la lliga es van encadenar una sèrie de mals resultats l'any passat "o ara, quan les coses estan sortint tan bé".

Té visualitzat des de fa temps el partit del seu retorn. "Em pregunto què sentiré, si marcaré... suposo que no sortiré d'inici, que seré suplent. A veure si entro al camp i ho celebro marcant".

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/esports/2013/11/14/fitxatge-dhivern-del-llagostera/643619.html?utm_source=rss